

Mariam Hamdard

Born to be remembered

Kuvataiteen perusopetuksen laajan oppimäärän lopputyö

Sara Hilden –Akademia 2026

Ohjaajat: Riikka Ajanki ja Anni Toivonen

Minä kuvantekijänä - Johdanto

2018 kaikki alkoi. Olin kymmenvuotias, kun astuin kuvataidekoulun ovista sisään Sara Hildénin- akatemiassa. 2026 kaikki päättyy, olen seitsemäntoistavuotias ja jätän taakseni nuo samat käytävät, nyt viimeistä kertaa. Olen Mariam, pian kahdeksantoista vuotta täyttävä nuori, ja sain juuri tehtyä lopputyöni.

Kun aloitin kuvataidekoulussa, en vielä täysin ymmärtänyt, mitä taide minulle merkitsi. Se oli aluksi enemmän tekemistä kuten piirtämistä, maalaamista ja kokeilemista ilman suurempia odotuksia. Muistan, kuinka tärkeää oli onnistuminen ja se, miltä työ näytti muiden silmissä. Vähitellen tekemisen merkitys kuitenkin muuttui. Kasvaessani myös oma tapani nähdä maailma alkoi muuttua. Aloin kiinnittää huomiota yksityiskohtiin, tunnelmiin ja siihen, miten eri asiat herättävät tunteita. Taide ei ollut enää vain lopputulos, vaan prosessi tapa havainnoida, kysyä ja joskus myös kyseenalaistaa.

Koen, että oma taiteellinen näkemykseni on syntynyt vähitellen näiden vuosien aikana, erilaisten kokemusten ja kokeilujen kautta. Siihen ovat vaikuttaneet sekä kuvataidekoulussa opitut taidot että oma elämäni sen ulkopuolella. Tunne, epävarmuus, kasvu ja oman paikan etsiminen ovat kaikki jättäneet jälkensä siihen, millaista taidetta teen ja miten sitä lähestyn.

Eryityisesti viime vuosina olen huomannut, että taide on minulle tapa käsitellä asioita, joita on vaikea sanoittaa. Se antaa mahdollisuuden ilmaista itseäni ilman rajoja ja joskus myös ilman selkeitä vastauksia.

Kuvataidekoulun aikana olen kehittynyt paitsi teknisesti, myös ihmisenä. Olen oppinut sietämään epävarmuutta, hyväksymään keskeneräisyyden ja luottamaan omaan näkemykseeni. Kaikki työni eivät ole olleet onnistuneita, mutta jokainen niistä on vienyt minua eteenpäin.

Olen ihmisenä pohdiskeleva ja herkkä havainnoimaan ympäristöäni. Kiinnitän usein huomiota pieniin yksityiskohtiin, ilmeisiin, väreihin, tunnelmiin ja hetkiin, jotka helposti jäävät huomaamatta. Nämä havainnot siirtyvät myös omaan tekemiseeni, ja koen, että juuri niiden kautta työni saavat merkityksensä.

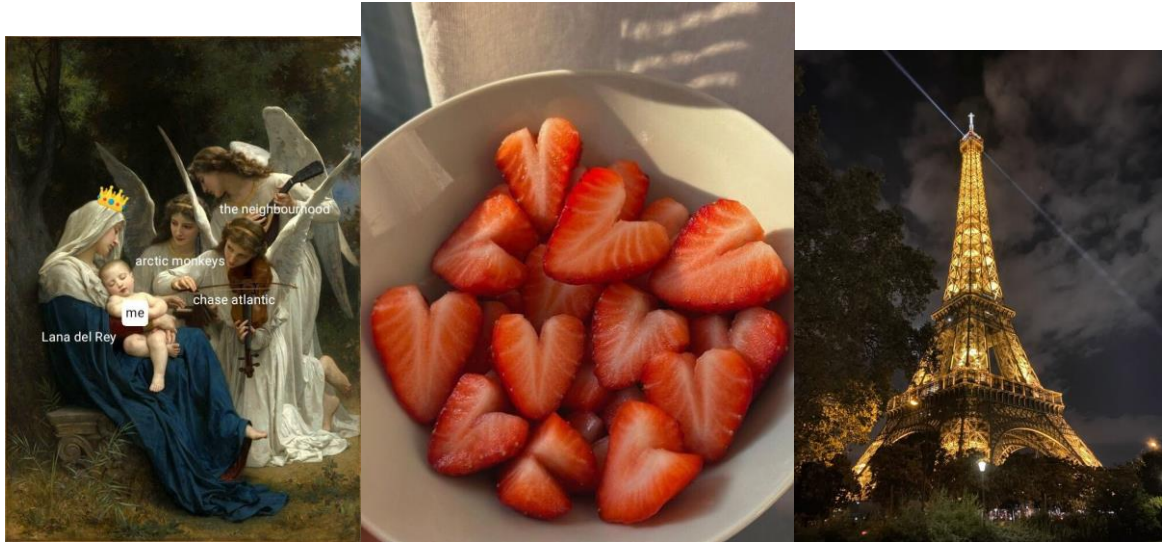
Minulle taide ei synny pelkästään inspiraatiosta, vaan myös tunteista ja kokemuksista, joita en aina osaa pukea sanoiksi. Joskus tekeminen lähtee liikkeelle epävarmuudesta tai kysymyksistä, joihin en tiedä vastauksia. Juuri se tekee prosessista tärkeän, taide ei ole minulle vain keino näyttää osaamista, vaan tapa ymmärtää itseäni ja käsitellä ajatuksiani.

Koen, että oma identiteettini ja elämäntilanteeni näkyvät väistämättä myös töissäni. Kasvu, muutokset ja erilaiset tunteet ovat muokanneet sitä, millaisena näen sekä itseni että ympäröivän maailman. Taide on ollut minulle paikka, jossa voin olla rehellinen ilman selityksiä ja jossa keskeneräisyys on sallittua.

Lopulta taide on opettanut minulle ennen kaikkea katsomaan, ei vain ympäröivää maailmaa, vaan myös itseäni. Se on muuttanut tapani ajatella, tuntea ja ymmärtää asioita. Uskon, että juuri tämä kyky nähdä ja tulkita maailmaa eri tavoin on se, mikä tekee taiteesta merkityksellistä minulle myös tulevaisuudessa.

Vaikka en vielä tiedä tarkalleen, mihin suuntaan elämä minut vie, tiedän, että taide kulkee mukana. Se ei ole vain vaihe, joka päättyy, vaan osa identiteettiäni jotain, joka jatkaa muovautumistaan yhtä aikaa minun kanssani.

Katsaus syventäviin opintoihin 9. -10. Vsk

Osallistuin syventävien opintojen aikana nykyaide työpajaan ja lopputyö pajaan. Molemmat kestivät koko lukuvuoden, joka poikkesi pituudeltaan perusopinnoista.

Opintojen aikana mulle jäi erityisesti mieleen piirretty kissa työ, koska siinä onnistuin mielestäni ilmaisemaan ajatuksia ja tunnetta paremmin kuin aiemmissä töissä. Työtä tehdessä opin myös enemmän kärsivällisyydestä ja siitä, että omaa ideaa voi kehittää työn aikana eikä kaiken tarvitse olla heti valmista.

Minun tavoitteena syventävissä opinnoissa oli kehittää erityisesti minun omaa ilmaisua ja kokeilla erilaisia tekniikoita rohkeammin. Koen, että kehityin siinä aika hyvin, koska uskalsin tehdä persoonallisempia ja enemmän minun näköisiä töitä.

Opin myös arvioimaan omaa työskentelyä paremmin ja kiinnittämään enemmän huomiota yksityiskohtiin sekä työn tunnelmaan. Vaikka kaikki työt eivät onnistuneet täysin niin kuin suunnittelin, opin niistäkin paljon.

Suhde taiteeseen

Minun taidekäsitys muuttui syventävien opintojen aikana siten, että aloin nähdä taiteen enemmän tapana ilmaista ajatuksia, tunteita ja omaa näkökulmaa. Aiemmin ajattelin enemmän lopputulosta, mutta opintojen aikana opin arvostamaan myös itse työskentelyprosessia.

Löysin inspiroivia taiteilijoita ja erilaisia tapoja tehdä taidetta esimerkiksi tutkimalla eri tyyliä ja tekniikoita. Inspiroiduin erityisesti Claude Monetista, koska hänen töissään näkyy kiinnostavan pehmeä tunnelma ja omaperäinen tyyli.

Kuvataidekoulussa tekemissäni teoksissa käsittelin esimerkiksi aiheita kuten merimaisemat, minä ja eläimet. Teoksissa näkyi paljon tunnelmaa, tunteita ja oman tyylin etsimistä.

Koen tuoneeni esiin omia arvojani taiteen avulla esimerkiksi siinä, miten käsittelin teoksissani ihmisyyttä, tunteita ja omaa näkökulmaa erilaisiin aiheisiin. Pysin tekemään töistä mahdollisimman oman näköisiä.

Taiteen avulla haluan usein välittää tunnelmaa, ajatuksia ja tunteita, joita voi olla vaikea sanoa pelkillä sanoilla. Haluan myös, että teoksista näkyy oma persoonallisuus ja tapa nähdä asioita.

Lopputyössä käsittelin itseäni.

Lopputyön aihe, tekniikka ja tavoitteet

Lopputyöni käsittelee minun elämäni. Tein valokuva albumin, jossa korostin elämäni henkilöitä, kissaani ja muistoja. Valitsin tämän aiheen, koska halusin lopputyöstäni sellaisen, joka tulee eroamaan muista töistäni. En tavallisesti kuvataidetta tehdessäni tekisi valokuva albumin kaltaisia töitä, mutta tällä kertaa halusin jotain merkityksellistä. Jotain sellaista joka tulee pysymään mielessäni kauan, eikä huku muihin töihin. Minulta kesti kuitenkin miltei 2 kuukautta keksiä aihe. Muut olivat jo työn touhussa, kun itse vielä pohdin pää kuumeessa aihetta. Sitten se vain tuli.

Aluksi minun piti tehdä työ digitaalisesti, mutta yhtenä päivänä työ ei tallentunut läppäriin. Jouduin aloittamaan työn alusta toivossa, että työ ensi kerraksi tallentuisi. No, ei tallentunut. Oli jo mennyt puoli vuotta lopputyö kurssia. Aloin olemaan paniikissa. Sitten päätin tehdä albumin käsin. Nyt kun mieltii jälkepäin, ratkaisu oli paras mahdollinen.

Tavoitteena lopputyölleni oli tehdä jotakin isoa ja itselle tärkeää.

Lopputyön työskentelyprosessi

Aloitin lopputyön ensin ideoimalla aihetta. Kun olin päättänyt tehdä valokuva albumin, piti päättää, että mitä se sisältää. Sitten oivalsin, että paras mahdollinen aihe on minä itse. Sen jälkeen aloin suunnittelemaan, mitä valokuvia otan ja miten ne sijoittuvat kirjaan. Se oli pitkä prosessi. Kesti tosi kauan valita puhelimelta tuhannen kuvan seasta sen verran, että ne mahtuvat

60 sivun mittaiseen albumiin. Piti myös tarkasti päättää, miten kuvat sijoittuisivat. Päätin jakaa kuvat pienempiin alueisiin. Niitä ovat esimerkiksi minä, parasystäväni, kaverini, kissani, matkustelu ja ylipäättään pienet muistot elämästäni. Sen jälkeen aloin tulostamaan kuvia. Siinäkin kesti ikuisuus. Kaiken tulostamisen jälkeen jokainen kuva piti leikata leikkurilla. Leikkuri joskus meni jäykäksi ja lakkasi toimimasta kunnolla. Osa kuvista leikkautui huonosti, joten ne poistin kokonaan. Sitten alkoi liimailu ja kuvien sommittelu albumiin. Välillä tuli haasteita saada karsittua kasasta kuvia vain ne jotka mahtuvat. Olisin halunnut enemmän kuvia, mutta ne eivät mahtuneet. Samalla kun liimailin kuvia, koristelin myös valmiita sivuja tarroilla ja glitterillä. Koristelu oli kivointa koko prosessissa. Sitten piti tehdä otsikot, alkuteksti ja loppuun päätin tehdä myös "Important dates of my life"- osion. Ajattelin kirjoittaa sinne kaikki päivämäärät, jotka muistan olleen tärkeitä elämässäni. Sitten työ oli vihdoinkin valmis. Urakka oli ohi.

Itsearviointi

Työskentelyssä helpointa oli koristelu. Koristelu tulee aina automaattisesti. Ei tarvitse miettiä hirveästi, mitä tekee tai mihin koristeeseen tunkee. Vaikeinta oli sommittelu. Minulla oli sata eri visiota, kuinka kuvat olisi voinut järjestellä ja en osannut valita yhtä asetelmaa. Kuitenkin aiheiden rajaaminen auttoi paljon. Vaikeaa oli myös tulostaminen. Piti painaa jokaisen kuvan kohdalla monta eri nappia ja piti tarkistaa, että kaikki oli tulostettuna oikein. Siitäkin selvisin ohjaajan avulla. Parasta prosessissa oli nähdä, kun urakka on ohi. Pakko myöntää lopputyö oli stressaava kokemus. Onneksi lopputyön ryhmäläiset pystyivät samaistumaan tunteeseen, ja tunneilla usein vitsailimme tätä prosessia. Jos olisin tehnyt uuden päättötyön, olisin aloittanut työn heti fyysisenä. Digitaalisuus ja sen haasteet alussa veivät minulta paljon aikaa. Olen aika tyytyväinen tulokseeni. Se olisi voinut olla parempi, mutta niin jokainen asia aina voi olla. Tavoitteeni onnistuivat työssäni ja sain tehtyä unohtumattoman työn, jota tulen aina kantamaan mukana. Työskentelyprosessin aikana opin, että aikatauluttaminen ja kärsivällisyys ovat tärkeitä asioita. Niin kuviksessa kuin muissakin asioissa elämässä.

Kiitos